GABRIELA PANAITE

POEME FADO DE DRAGOSTE ŞI MOARTE

SELF PUBLISHING
www.self-publishing.ro

POEME FADO DE DRAGOSTE ŞI MOARTE,
Gabriela Panaite

ISBN 978-606-93537-2-1
eBook Self Publishing
Copyright © 2013, Gabriela Panaite
Copyright © 2013, Editura Self Publishing.
Toate drepturile rezervate.

Self Publishing România este o platformă online dedicată publicării, tipăririi, promovării şi distribuției naționale şi internaționale a cărților autorilor români. Orice autor care publică la Self Publishing îşi poate vedea cartea în librării în 30 de zile şi mai puțin.

www.self-publishing.ro

***

Poemul acesta e singurul meu bărbat.

El nu are pofte vulgare,
nu vrea dezmierdări de prisos
şi parale de crâşmă,
nu-mi iese în față cu o tristețe curvă,
care-şi ridică poalele.

Vine uneori, când lumina adoarme,
vine când un fel de iarnă a lumii
îmi redeşteaptă căldura
gonită ades în hârțoage, pusă la colecție.

Deşi e un poem orfan,
nici un piept nu i-a stat căpătâi,
nici o femeie nu a crezut în el, fiindcă era sărac.

A vrut să lase moartea gravidă.
Ea n-a vrut decât să-l facă bărbat.

***

— Voi veni să tac lângă tine
şi să nu fiu fericit.

Dar să tac: împrejurul tău, în mijlocul tău,
peste tine,

să tac până unde începe cerul
din abisul acesta!

Zvelt de sărăcie sunt
şi frumos – din spaimă.

***

Pe strigăt n-ai să-mi simți harul singurătății,
fiindcă am mers femeiesc
şi nici un semn de războinic,
doar gura prea roşie –

fă o tăcere ca nepăsarea:
n-o să se-audă,
dar o să-i mişte muțenia
morții din dragostea mea.

Parcă aş fi o privire mai lungă!
N-am pierdut vorbe,
n-ai auzit, înecându-mă-n apele tale, nimic –
am crezut
cu nu ştiu ce parte nescoasă la mal.

Ce paşnic carnea-mi nu se mai închide,

ce uşuratic m-am dedat tandreței,
când tu mă lipeai ca pe-o armă de piept!

***

Ce frumusețe necruțătoare s-a așezat pe noi,
când toți ne-au părăsit!

Şi am ieşit afară ca la o vânătoare:
cu frumusețea pe umăr,
perfect inflexibili,
atenți,
perfect acoperiți
de lunga iluzie a frumuseții zburătoare
de pe umăr,
tolbele noastre apăsătoare
aveau culoarea uşoară
a tuturor erorilor despre fecioare.

Ce frumusețe brutală ne-a aliat! –
ca pe-un om jupuit, cu o piele –
încât n-am mai părut însoțiți,
ci un singur războinic
pe o câmpie pentru glorie, dar goală,
noi, iarăşi, nețintind nimic,
încrâncenați în frumusețea-ne

folositoare cât un stindard aici,
în frumusețea
ca un stigmat al unei puteri fără întoarcere,

vânători reci
sub tolbele noastre în culori neterminate,
fără precizie, fără dorințe,
fulgerați cu vederea străină ce nu se opreşte
în nimic,
inflexibili, absenți,

superbi călăreți
din începutul paşnic al coşmarului.

***

Despică noaptea cu rochia mea lângă tine,
străine! –
şoptea sfios mireasa.

Dar el visa cetăți şi herghelii,
iar mirele – asemenea lui,
şi mai mult ca un frate – era dintre stăpâni.

Bezna aceasta necălătoare mai rară-ar fi fost,
de-ai fi luat rochia plină cu mine din nuntă,
străine – visa că îi spune fosta mireasă,
lăuză cu pui rece în poala-i de argint.

Străinul, lângă alta, zidea împărăție
şi se făIea că ploaia e din sudoarea lui.

Pruncii mei pătimesc
fiindcă nu sunt, străine, din mine născuți –
râdea, dansând narcotic, o formă ascuțită,
un fel de umbră pe care nu o arunca nimic.

Străinul, cărunt, cu plozi sluți şi betegi, fete târfe,
stătea să-l plouă luna –
deşi nici n-o zărea de-acoperişuri –
în serile cu miri necunoscuți.

***

E ros de ape locul spre care mă-ntorc,
tăind, noaptea, pustietatea
ca unul care înoată, şi care răzbeşte,
şi nu se vede că e gol.

Sunt brațe albe
ce sprijină străine trupuri de om
spre a le dezvăța să cadă,
apoi le dau drumul.

Din inocență am rămas, încă, deasupra,
şi numai o întindere – până la alte brațe,
plutind nu prin locuri nestrăbătute,
ci peste tot.

Din locul meu, zarea
e numai o rămânere în viață.

***

Domnului A. R.

Spală-te de tălpi, ridică-ți umbra! –
e numai cer în locul pentru câmp,
nici un petec de iarbă să-ți sprijine urmele.
Încă o dată se îneacă morții.

Eu nu am locuit aici,
nici n-am căzut,
sau zburat:

s-a ridicat de pe mine iubirea, ca o pleoapă,
şi am văzut ce văd zeii
şi de ce le place sângele –

o, petele sunt ca un loc
pentru cel ce scrutează nicăieri!

***

Nici timpul nu mai iese singur, părinte,
iar eu cine sunt
să latru, noaptea, pustiul de lângă beţivi?!

Căldura n-ajunge să sară peste porţi.

E urât afară, părinte! A curs prea multă lună.
Iar ăştia plutesc cu faţa în jos până-n zori.
Iar în zori, dacă plouă,
nici nu apucă să se zvânte până la cealaltă lună.
Atât de mult să respir?

A scăpat unul
din cei zămisliţi în hârjoana puterii –
a-ncăput într-un pântece, cu frunte cu tot,
şi a ucis.

Umblă şi dragostea, în noaptea aceasta,
dezlegată, ca mine.

***

Trăiesc ca un cântec de moarte,
ca o gură prea roşie în ţara bărbaţilor castraţi,
aud păzitorii de şoapte
punând gard de surzi între cei buni şi mine –

încep să-mi simt mirarea ca pe-un zgomot;

încep să abuzez de Dumnezeu
ca de-un stindard.

***

M-am poticnit şi m-a ajuns timpul, mi-am spus,
când, scuturându-mă pe malul viselor, goală,
mi-am găsit sânii – tumore pe piept –
mult mai rotunzi.

Miros a mamă
şi se îngroaşă-mprejuru-mi
tristeţea curtezanelor linşate,
mi-am spus cu frumuseţea gravidă.

Nimic,
tot nu mai tremur pentru nici un iubit
şi pentru nici o femeie –
i-au supt prăpăstii de o clipă şi i-au astupat.
Înverzesc morţi pe trupul meu primăvara,
dau în floare...

Nimic, bate vântul, ca o linişte sunt,
iar liniştea nu-şi lipeşte de piept iubite
ori bărbaţi

când calcă, ucide şi pleacă.

Neatins, revărsat în haine tot mai strâmte,

parcă mi s-ar întinde miezul pentru fiecare lipsă de om.

Poate în locul unde scade iubirea
creşte carne.

***

Aştept: mă va lovi timpul,
iar nu un om
lângă care să-mi ţin frumuseţea în viaţă
a pe o afacere.

Şi nopţile mele au breşe
prin care se cade în gol,
apoi se înoată spre maluri
doar pentru ţigara de dimineaţă;
şi în nopţile mele sunt spaime
de ceea ce nu voi mai fi,
amare gânduri despre mine! despre mine!
despre mine!
în orele ne-mprejmuite,
când nu e nici mort, nici ascuns, nici nimic
nici un zeu.

Dar nu am să-mi ţin frumuseţea în viaţă
doar ca pe un bilet pentru iubire!

Nu-s curajoasă cu singurătatea decât în vacarm.

***

Femei singure, ce tinerețe zadarnică avem! -
pe când cei întregi de la îmbrățișări fără cusur,
neliniştiți doar pentru fii tineri, ca noi,
abia se țin drepți: cu privirea.

Ştim cei mai mulți călători,
parcă am merge necontenit spre un templu
tot singuratic, tot nestatornic,
la care să punem noi trupul
în părțile care-i lipsesc,
iar, înspre templu, mereu înnoptăm în deşert,
de când avem memorie.

Aşa ne ştim între noi:
apropiindu-ne prea mult,
ca o armată iscată împotriva frigului
în vastele goluri care preced norocul.

Armele noastre sunt pielea!

DESPRE AUTOR:

Gabriela Panaite este filolog specializat în comunicare şi relații publice.